

МАРНІ ЗУСИЛЛЯ КОХАННЯ

Надруковано в 1598 р. in quarto під назвою: «Весела й дотепна комедія, як вона була представлена її Величності на минуле різдво, знову виправлена й доповнена В. Шекспіром». Це перший твір Шекспіра, що його було опубліковано з ім'ям автора. Час написання комедії за стильовими ознаками датується 1594—1595 рр.

На відміну від більшості Шекспірових п'єс комедія «Марні зусилля кохання» не є обробкою готової фабули. Серед усіх ранніх творів драматурга вона найближча до типу проблемної комедії, в основу дії якої покладено не конфлікт характерів, а конфлікт ідей. Виявляючи зацікавленість етичними питаннями, автор комедії протиставить аскетичним догмам далекого від реальної дійсності розуму новий принцип людської природи, що його висунули гуманісти Відродження. Фізичне й духовне нероздільні; однобічність спростовується самою життєвою практикою. І тому спроба короля Наваррського та молодих придворних досягти абсолютного знання відмовою від земних насолод наперед приречена. Природа, що бунтує проти штучних норм,— у самій людській натурі, в примхливих метаморфозах людського почуття.

Розкриттю цієї ідеї підпорядкована вся структура п'єси. Інтрига комедії майже не розроблена. Події заступає дискусія, словесний двобій. За сюжетом комедія розпадається на три частини: 1) постановка наваррської знаті дотримуватись філософської концепції неоплатонізму; 2) поява французької принцеси та її фрейлін, що порушує замкнутість штучного сховища наваррців: вторгнення життя у світ абстрактних умовиводів; 3) оновлення наваррців під впливом кохання.

Дії комедії притаманна своєрідна єдність ідеального та побутового планів, що весь час взаємно врівноважуються й доповнюються. Герої ідеального плану (король Фердинанд, Бірон, Лонгвіль, Дюмен) поставлені у відповідні «романтичні» умови. Наваррський парк у даному разі — не тільки місце, а й символ дії. Ідилічна атмосфера парку неначе виводить героїв за межі реальної дійсності, створює необхідні умови для інтелектуальної гри. Час завмирає під зеленим шатром дерев, та й самі герої ще намагаються перемогти швидкоплинність часу шляхом наближення до вічного знання. Статичність, незмінність стають атрибутами зеленого світу молодих «мудреців».

Однак самоізоляція наваррців уявна: адже від початку філософічна ідилія порушується присутністю в наваррському парку персонажів другого плану (Довбешка, Жакнета, кмітливий паж Метелик), далеких від аскетичних поривань своїх покровителів. Жвава, активна людська природа, врываючись у світ інтелектуальної пасторалі, вносить у нього певний дисонанс. Нетривкість ідилії підкреслюється й позицією Бірона, який з самого початку висміює нереальність планів короля, Дюмена й Лонгвіля.

Поява принцеси та її фрейлін (практицизм, тверезий іронічний розум наближає жіночі персонажі комедії до героїв другого плану), остаточно знищує ілюзію самоізоляції. Та не тільки зовнішній конфлікт — «наваррці — французькі дами» — визначає подальший розвиток дії. Джерела конфлікту глибинніші: це внутрішня суперечність між штучними догмами і всеохоплюючим почуттям кохання,

що зароджується в серцях героїв. Специфіка конфлікту висуває на передній план образ короля Фердинанда, який поступово еволюціонує від неприродності до натуральності. І коли король лише в кінці дії приходить до самопізнання, то Бірон з самого початку сповнений почуття ренесансної довіри до життєлюбної людської природи. Та й йому не знала вся примхливість кохання, що раптово перероджує людину.

Етико-психологічний характер конфлікту визначив нетрадиційний фінал комедії. Пригоди молодих закоханих героїв за звичаєм завершувались весіллям. У «Марних зусиллях кохання» — союз чотирьох закоханих пар лише можливий. Побутове розв'язання конфлікту — шлюб — поступається психологічному: герої приходять до відмови від гри в життя, сприймають кохання як найвище знання. Однак це лише початок еволюції молодих придворних, майбутній шлюб винесено за межі п'єси.

Комедія пронизана духом святкової свободи. Це один з найбільш карнавальних творів Шекспіра. Ігрові засади визначають ставлення автора до героїв, персонажів — до засвоєваної ними дійсності. Гра, кількість учасників якої все зростає, передає особливий настрій Ренесансу, що випробує нові людські взаємини, відкриваючи невідомі досі можливості людської природи. В комедії сміються всі над усім: висміюється неприродний аскетизм наваррців, галантно-претензійні вияви їх кохання, модні захоплення, педантизм учених і ін. Виникає атмосфера загального жарту, взаємного пародіювання. Цікава в цьому відношенні інтермедія «Дев'ять героїв», що дає приклад подвійного пародіювання. Саме по собі внесення «театру в театр» опозиційне щодо основної дії. Кумедні виконавці ролей «героїв старовини». Комізм ситуації випливає з невідповідності реальних можливостей і прагнень героїв. Та не менш смішні глядачі цього спектаклю — наваррські вельможі, їхні спроби убити в собі людську природу сприяють успіхові не більше, ніж спроба сільського блазня Довбеши зіграти роль Помпея.

Принцип гри визначає й надмірність жартівливих дебатів у художній канві твору. Дотепні відповіді й запитання, що змінюють одне одного у прискореному темпі, створюють атмосферу святкової невимуженості, нагадують традиційні карнавальні дискусії Води й Вина, Весни та Зими тощо. Фамільярно-еротичний гумор, переповнюючи галантну гру персонажів, ще більше підсилює почуття карнавальності свободи. Однак другий план, сповнений балаганно-фарсовими сценами, дивертисментними номерами, функціонує лише в тісному зв'язку з основною лінією дії. Пародіюючи часом романтичну лінію сюжету, власне комедійний план, проте, не існує поза нею. Знідси багатомірність емоційного плану комедії. Зіткнення реального й ідеального нерідко породжує певну внутрішню напруженість, що призводить до ослаблення комедійної основи й посилення драматичного звучання. Весна змінюється Зимом, традиційна весільна плутанина витісняється темою смерті.

Літературний контекст «Марних зусиль кохання» надзвичайно різноманітний. До традиції англійської народної драми, зокрема до традиції мораліте з його двоплановістю дії, внутрішньою сюжетною симетрією, що визначається необхідністю розв'язання проблеми морального вибору, відноситься значною мірою архітектоніка комедії. Своєю будовою п'єса наближається і до так званих «масок» — га-

лантно-любовних алегоричних вистав, що стали особливо відомі як окремий театральний жанр під кінець XVI ст. Вплив цього жанру визначив, наприклад, внесення до IV—V дій розважальних номерів. Використовує автор і типовий для маски сценічний прийом оточення центрального мотиву різноманітними епізодами, що наче вдруге програють його.

Звертається драматург і до досвіду своїх попередників, чия творчість визначила розквіт англійської ренесансної комедії ще з 80-х рр. XVI сторіччя (Р. Грін, Дж. Лілі та ін.). Особливо відчутний в п'єсі вплив еффуїстської поезики Джона Лілі. Від автора «Евфуса» у Шекспіра вміння розкривати комічне в високому, створювати комедійні характери, комічні не за своєю природою, а за створеною ситуацією, захоплення мовними експериментами тощо. Однак в комедії претензійність та манірність еффуїстського стилю поступово стають і об'єктом пародії.

В комедії «Марні зусилля кохання» відображений певний етап розвитку творчої манери драматурга, визначається потяг до життєвої правди, характерний для всієї творчості Шекспіра, інтерес до людської природи.

Комедія на виставі в сезон 1597/98 р. мала певний успіх. Знаменитий актор Річард Бербедж, виконавець ролі короля Фердінанда, захоплювався її дотепністю. Вдруге була поставлена 1604 року при дворі за ініціативою Шекспірового покровителя графа Саутгемптона. Однак згодом вона стала однією з найменш популярних вистав.

ПРИМІТКИ ДО «МАРНИХ ЗУСИЛЬ КОХАННЯ»

С. 230. *Фердінад, король Наварри.*— Ім'я короля в тексті не згадується. Існує припущення, що мається на увазі популярний в епоху Шекспіра Генріх Наваррський, 1589 р. коронований під ім'ям Генріха IV.

Бірон, Лонгвіль, Дюен — імена прибічників короля Фердінанда належать реальним історичним особам. Маршал Бірон і герцог Лонгвіль разом з Генріхом Наваррським брали на боці протестантів участь у так званих «релігійних війнах», що спалахнули у Франції між католиками та протестантами у другій половині XVI ст. Герцог Дюен (de Mauppe) належав до католицької ліги. Маршал Бірон разом з графом Ессексом навіть очолив англійські війська під час наступу на Руан у жовтні 1591 р.

С. 231. *Нехай же слава, що в житті нас вабить...*— В словах короля відчуваються відголоски дуже популярної в епоху Відродження концепції знання. Вчені заняття мають універсальну здатність надавати людському життю значення, звеличувати його. Знання веде до слави, тобто до земного безсмертя.

...в академію маму...— «Академії» або «придворні гуртки» набули надзвичайної популярності в епоху Відродження. Так, наприкінці XV ст. у Флоренції була заснована славнозвісна Платонівська академія, виникли придворні гуртки в Урбіно та інших містах Італії. На зборах члени академії обговорювали різноманітні проблеми, здебільшого морально-філософського плану, складали вірші. Уявлення про це дає, наприклад, книжка Бальдассаре Кастільоне «Придворний» (1528; англ. переклад 1561), яку було написано при дворі Єлизавети Гонзага в Урбіно.

В Англії особливою популярністю користувались гуртки Уолтера Ролі, графа